

2050.

Като за пътник, който ще пристига,
Си мислят робите за Свободата,
Че тя ще счупи робската верига
И ще им каже: “Радвайте се, братя!”

Тя не пристига, тъй като не тръгва,
И трябва всеки сам да я отглежда,
А не със блян да се самозалъгва
В пригръдките на празната надежда.

Това изглежда е пределно ясно,
Но то, уви, се трудно осъзнава,
Обратното желяе робът страстно
И продължава все да се надява.

Така навярно, ако не спасение,
Той временно намира утешение.

2051.

Небето е безумно синьо...
(Н. Лилиев, "Песни")

Красивата безмислица привлича
И гали естетическия вкус,
През неотключени врати наднича,
С невидимото влиза във съюз.

Във задушевната ѝ безпредметност
Поетът вижда своя идеал,
Далеч от властващата неприветност,
Която той отдавна е презрял.

Чрез нея нов простор съзира взорът
И свобода във нереалността,
На вдъхновението кръгозорът
Е безграничен като мисълта.

А някои приемат и за истина,
Че Красотата там е най-пречистена.

2052.

Какво ли не изчезва в колектива!
Убийства, кражби, наркотици, кръв,
Вината лична в него се прикрива,
За всичко е удобният калъф.

Сред група мъж е бил заклан със брадва,
А всеки с брадва във ръка е бил...
Във случая защитата се радва -
Не знаят точно кой го е убил.

Да, колективът е велика сила
И комунизмът му отдава чест,
Във него всяка подлост би се скрила,
Но хора също чезнат там без вест.

При Сталин, който мъдро ръководи,
Тъй чезнат непослушните народи.

2053.

Надмощието на престъпността
Доби общопланетни измерения,
А съюзяването ѝ с властта
От нея сема всички обвинения.

Невинният човек е малцинство,
Подложен е на всякакви терзания
Във уж демократично общество,
Където Свободата всеки брани я.

А словото ни се обезцени
До степен да остане без покритие,
Библейската му сила се смени

От стоновете на недоубития
Живот на поколение, което
Отхвърлят и Земята, и Небето.

2054.

Във политиката, макар и рядко,
Е имало известни мъдреци,
Появата им е била за кратко
И все като сановници в дворци.

Уви, те нямат никаква заслуга
Светът със нещо да се подобри,
Били са на тираните прислуга
Тъй както всички други – за пари.

Мойсей, Мор, Бейкън, Гьоте и Сенека
С творбите си са ярки имена
Из книгите в една библиотека,
А в политиката са без вина.

Били са те във всяко отношение
На своя вожд духовно украшение.

2055.

Започва ново поетично време,
Поезията с прозата се сляха,
Читателят е длъжен да приеме,
Че те съжителстват под обща стряха.

Baudelaire с “Petits poèmes en prose” прокара
Съединението между двете,
Но че след туй ще почне надпревара
Едва ли е могъл да се досети.

Сега различието е графично,
Зависи всеки ред къде се слага,
Поставени на лист поединично,
Престъпват на поезията прага.

Поетите обаче ги мързи
Да отбелязват “Prose en poésie”.

2056.

*Комунистите избиват на класова
основа, нацистите – на расова,
а религиозните фанатици – на верска.
(Исторически факт)*

Къде ли трябва да потърсим корена
На расова и класова омраза?
Все още тази тема е отворена
За мнения на най-широка база.

Не е ли водещ фактор превъзходството,
Кое то груповото чувство дава?
По право то приписва благородството
На всекиго, щом го за свой признава.

Нацист е с по-голямо уважение
От най-интелигентния евреин,
А член на пролетарско поколение
Е с почитта на класата обвеян.

Сред групата на вярващото множество
Добива важност всякакво нищожество.

2057.

Какво нахалство, смелост и безочие
Необходимо е, за да твърдиш,
Че си наместникът на Бог и прочие...
И другите в това да убедиш!

Да бъдеш Папа-господар на вярата,
Пръв Патриарх или аятолах
И строго да командваш надпреварата
Кому какъв да опрощаваш грях!

Това не е проект, а е действителност
И практика от много векове:
Мъже без срам и всяка притеснителност
Твърдят, че имат връзка с богове.

Живеят сред разкош и във палати,
Но са на бедните бащи признати.

2058.

На фронта не говорят за пари,
Това е в наше време твърде странно...
Кой смее за това да ги кори,
Щом те се готвят да умират рано?!

Но във тила съвсем не е така,
Парите там са нещо всеобхватно,
Изтичат те подобно на река –
Еднопосочно, никога обратно.

Милионери шеметно растат,
Оказва се кръвта е ценна стока,
В авансе те бързат да я продадат,
Защото са съюзници с Порока.

Светът с позорен знак ги е белязал,
Но кой от тях е във затвора влязъл?

2059.

Посеченият Владимир по божие повеление не паднал от коня си, но взел в ръце главата си и подкарал коня си. (Отец Паисий, “История Славянобългарска”, факсимилно изд, 1998)

Чета Историята на Паисий
Със чувството на кротко преклонение
Пред съкровенните животописи
В това неповторимо съчинение.

Единство на реалност с чудесата
Е с взривна мощ, подобна на оръдие!
Тя знак бе за начало на борбата
Със поробителското кривосъдие.

Борбата беше дълга – сто години,
За спящото безкнижно население,
Кое то бе готово да загине,
Но тя го вдъхнови за възкресение.

Светецът му помогна за това
В ръце с отсечената си глава.

2060.

Христос е вечен даже и без Юда,
Но тук възниква важният въпрос,
Над който продължавам да се трудя:
Какво е Юда без Исус Христос?

Погребан под праха на вековете,
Той би навек изчезнал без следа,
А днес навред със мрачна сила свети –
Той Бога е лишил от свобода!

И всеки път когато гледам Кръста,
Привижда ми се той зад него скрит,
Лукаво как си извисява ръста
И Кръста как използва вместо щит.

А семето му, пръснато сред людете,
Осигурява прираста на юдите.

2061.

Традиционно Бог е “всемогъщ”,
И с тази дума всеки го почита,
А аз бих казал, че е “храбър мъж”,
Защото той е нашата защита.

Да създадеш от Нищото света
И до Доброто Злото да поставиш,
А хора да направиш от калта,
Как няма смелостта си да прославиш!

Бог Дявола създаде на шега,
Да има със кого да се задява,
Но Дяволът е важен шеф сега
И криво-ляво всичко управлява.

А ние непрестанно се залавяме
Несъвършенствата му да поправяме.

2062.

В страната среща се едно явление
По-рядко според точната ни справка
Дори от слънчевото затъмнение –
То е подаването на оставка.

В корупция затъват магистратите,
Министри хванати са със рушвети,
С делата си и в странство са познати те,
А от народа трижди са проклети.

Оставка? Не! Замества я нахалството
Да стискаш службата си до последно,
Не се отказва никой от началството
И от насието всепобедно.

А ако някой подаде оставка,
Тя се приема само с подигравка.

2063.

Със коня стигнахме до дваисти век
И се качихме на автомобила,
За коня жребият стана нелек –
Касапницата бе го приютила.

Саламеният бизнес процъфтя
И го превърна в рядкост екзотична.
Защо такава бе му участта?
Не можеше ли да е по-различна?

Не можеше! В стопанския закон
За милостта отсъства алинея,
А дума става ли за някой кон,
Светът живее лесно и без нея.

Но кланницата строго е призвана
Да му осигурява смърт хуманна.

2064.

Трепери глобусът от мощен тътен
На повсеместни страшни земетръси
И гордият човек във ужас смътен
Предчувства злия полъх на смъртта си.

Той късно появи се на Земята
В сравнение със други живи твари,
Но по иронията на Съдбата
Набързо всички твари изпревари.

Увеличи си мускулната сила
Чрез разни уреди хилядократно
И тази сила е преобразила
Планетните простори *всеобхватно*.

Сега след мимолетната си слава
Последиците той ще изтърпява.

2065.

Народното Събрание не е ли
Витрината на целия народ?
То направлява неговите цели,
Към бъдещето му проправя брод.

Но ако в него са се настанили
Посредством отрицателен подбор
Представители на престъпни сили,
То става символ само на позор.

И депутати, никому познати,
Гласуват едногласно под диктат,
За да заслужат своите заплати
Пред вожда си мошеник всепризнат.

Подобен парламент, не ще и дума,
Е по-опасен от бубонна чума.

2066.

Маймуна, произлезла от човек -
Какво великолепно постижение!
Издържа много тя на студ и пек
И на партийните постановления.

Тя има всички граждански права,
Избират я в Народното Събрание,
Родее се с Държавния глава,
Нарастващо е нейното влияние.

Безспорно най-същественният знак
На непрестанното ѝ преуспяване
Във всеки политически бардак
Е нейното успешно размножаване.

А за да може с всичко да се справи,
Дарена е и със желязно здраве.

2967.

Поредна топка влиза във вратата!
Приема се като трагична вест,
Едва ли не във траур е страната –
Заплашена е спортната ѝ чест!

Играчите са всички развенчани,
А на тренъора къщата гори,
Отправят се безскрупулни закани
До целокупния им род дори.

Властта подобна лудост насърчава,
Предпазва се от масовия гняв,
Към спортни цели тя го направлява,
За да остане Вожда жив и здрав.!

По целия широк и пъстър свят
Методът дава бляскав резултат.

2068.

*Ночь тиха. Пустиня внемлет богу
И звезда с звездою говорит.
М.Ю. Лермонтов.*

Природата се одухотворява
Възторжено от не един поет
И тя живот на много твари дава
Във този свят, от мъката превзет.

Но тя остава неодушевена
И безразлична към добро и зло,
Дали е мъртва или умъртвена,
Да се разисква дълго би могло.

Поетите са като боговете,
На всяко нещо вдъхват те живот,
И разцъфтява то във стиховете
Понякога за дълъг период.

Животът е възникнал поэтапно,
Но в стиховете ражда се внезапно.

2069.

*Шикългрубер си е сменил
името и е станал Хитлер.*

Тираните са с къси имена,
“Хайл Шикългрубер!” някак не звучи,
“Хайл Хитлер!” вика цялата страна,
За малко и светът, кажи-речи...

На вожда името е като щик,
Подема се от хиляди гърла,
Превръща се във всепобеден вик
И той замества всички правила.

Разрухата предшества трезвостта,
Пожертвана е цялата младеж
Преди навек крилото на смъртта
Да скрие в мрак диктатора зловещ.

Исус Христос възкръснал е поне,
Но милионите убити, не!

2070.

Почтенни хора липсват във властта
За най-голямо общо съжаление...
Нима е малка вероятността
Да влезе някой там по изключение?

Статистиката казва, че не е
Без да изпадне във противоречие –
Почтенността е първо налице,
Но чезне под въздействието нечие.

Тя няма начин как да процъфти
Сред почвата пустинна на управата,
В нов образ трябва да се въплъти
За своя полза в служба на държавата.

О, тя се въплъщава от край време
И размножава чрез отровно семе.

2071.

С усмивката човек надмогва себе си,
Когато нищо друго вече няма
Сред този свят на нарешени ребуси
И цялата му пъстра панорама.

При раждането още му е дадена,
Живота за да облагородява,
Навярно е от рая нявга крадена
На дяволите млади за забава.

Тя очертава веселите граници
На живата и мъртвата природа
И подпомага своите избранници
Дори ако вървят към ешафода.

Достатъчно е все пак, че я има.
Макар да е съвсем необяснима.

2072.

Във правосъдието е вградена
Най-подлата лъжа на този свят,
Каквато няма в цялата Вселена,
Създадена от брата против брат.

Отровните демони на парите
Са вечните му майка и баща,
Зад неговата святост те са скрити
И всяка мерзост оправдава тя.

Позорът му, от Времето доказан,
Ни се представя като правов ред,
Чрез царя и полицията пазен,
От Правдата останал непревзет.

В Отвъдното, поповете разправят,
Че ангелите всичко ще оправят.

2073.

Защо ли е душевното изкълчване
Започнало да става повсеместно?
Заплахата от общото овълчване
Нима е повеление небесно?

Защо ли се самоизяжда племето,
Кое то бърже завладя Земята?
Защо ли тежко се оказва бремето
На власт, от други твари непризната?

Човекът с ум държи във подчинение
Какво ли не по родната планета,
Но с потресаващото изключение –
Той себе си подлага на кланета.

А може би на някого се струва,
Че той по чудо още съществува.

2074.

Най-често призракът на Свободата
Е скрит в убежището на поета
И всичко невъзможно на Земята
Е факт във поетичната планета.

Там камъните са одушевени,
А хората политат като птици,
Описват се картини вдъхновенни
И се възпяват честни политици.

Дърветата растат долупосочно,
Откъснатият лист се пак залепва
Във клоните на мястото си точно
И в стихотворен ритъм пак потрепва.

А ако всичко е нормално и привично,
То няма да е никак поетично.

2075.

Две много интересни завещания -
На Аристотел и на Джеферсон,
Са пълни с интересни указания
За смисъла на робския закон.

Хилядолетия без изменение
Той част е от държавния живот,
Велики мъдреци без изключение
Са хранени със неговия плод.

Дарявали са роби на роднините
С добро един ден да ги споменат,
А вдъхновявали се от робините
Да славят Свободата всеки път.

И двамата са хора със заслуги,
Но във бита са както всички други.

2076.

Властта в ръце на група от негодници
Е бедствие за обществото цяло,
Щом впили са се с алчните си сродници
В многострадалното народно тяло.

Опасността по-страшна и от тази е
В заразата на лошите постъпки,
Не всички виждат в нея безобразие,
А тръгват по отъпканите стъпки.

И колкото и да изглежда бедствено
Подкрепата за властите нараства
И все по-често даже непосредствено
Направо със престъпността се сраства.

Така във някой сбъркан парламент
Бандити влизат с най-висок процент.

2077.

Големият престъпник не разчита
На сладките слова на адвоката,
А спазарява своята защита
Със прокурора и със съдията.

Веднага след изгодната покупка
Законът му посочва в свойте мрежи
Онази най-необходима дупка,
Която свободата му бележи.

Посочената дупка е вълшебна
И по размерите си твърде малка,
Открива се когато е потребна
Единствено със златна показалка.

По моята най-скромна експертиза
Богат бандит в затвора рядко влиза.

2078.

Войната е безмилостна и зла
И исторически неотстранима,
Кога и откъде е тя дошла
Изглежда е загадка нерешима.

Убийство е за малкия човек,
А за човечеството тя е гибел
И няма срещу нея земен лек,
Защото бич космичен го е шибал.

Самоубийственият му порок
Не е ли плод на сатанинска клетва,
Зачената във адския чертог?

Там дяволът водачите съветва
Как да воюват цял живот безспир
И да твърдят, че са борци за мир.

2079.

Бог – вечно безучастният свидетел
От сътворението на света,
Видял е всичко, но не е усетил
Жестоката вършитба на Смъртта.

Безчислените жертви на войните
Приема във небесния простор
С горещите молитви и сълзите,
Отправени от милионен хор.

А храмове за връзката безжична
Със Него са разпръснати навред
И въпреки системата отлична
Екраните показват все “зает”.

Но даже службата да е закрыта,
Не се отказва никой да опита.

2080.

Далече, далече, в сандъче оловено
Е светлото бъдеще наше заровено

Сред кратер пустинен опасно дълбок
И пазен от страшен гигант едноок.

О, колко човеци, на него обречени,
Преди да го стигнат били са посечени!

Там няма последен, там няма и пръв,
Там всички са мъртви, окъпани в кръв.

Едни са със подвизи смели прославени,
А много навеки са вече забравени,

Но въпреки смъртно опасния път
Към него все нови и нови вървят

И със помощта на делата и словото
На бъдещи скърби ще стапят оловото.

2081.

Харесвам любовта между народите
И между континенти и страни,
До сити празнични прояви води тя
И често до приятни бъднини.

Ако постъпи прогресивно искане
За дружба със далечни градове,
То се скрепява с топло ръкостискане
И кмет при кмета почва да снове.

Завихрят се полезни пътешествия,
Но не с пари от собствения джоб
За братство чак до второто пришествие
Или поне до втория потоп.

Какво по-хубаво от славна дружба,
Оформена като държавна служба!

2082.

Наивно сме се самозблуждавали,
Науката че е духовна крепост,
В могъществото ѝ сме се надявали,
Но всичко се превърна във нелепост.

Сега след дяволски попълзновения
Превзета е без всяка съпротива,
Развихрят се във нея престъпления,
Вълна от непочтенност я залива.

Кой може да възпре това пропадане?
Не се намесва гузната държава,
Възвишените цели са предадени,
Безспир разграбването продължава.

На погребението като зрители
Ще са държавните ръководители.

2083.

Безплътни хора ни заобикалят,
Живели на Земята преди нас,
От тях за нас създаден е моралът,
Натрупван постепенно пласт след пласт.

Те непрекъснато ни наблюдават
И ни посочват правилния път,
Но да го следваме не ни заставят,
Защото образът им е без плът.

Те са пазачите на съвестта ни
И там е скрита страшната им мощ,
Душите ни те бранят със забрани
За спазване от всички ден и нощ.

Но който съвест случи се да няма,
Той от морала също няма срама.

2084.

Закономерност интересна
Във дипломацията е известна:

Че колкото и много да е тъп
Водача смятат за приятел скъп...

Посланниците почит му отдават,
Кралете с ордени го награждават

И всеки глупав ход да подкрепят,
Щом негов е, те бързат всеки път.

Страната слаба е с такъв начело,
Врагът се ползва от това умело

И се прегръща с него като с брат
Пред взора на познат и непознат.

Във името на Истината свята
Такава винаги ни е съдбата.

2085.

Не са ли пеперудите подобни
На копелетата у нас навред
И затова намират неудобни
Въпроси за фамилия портрет?

Гъсеници са техните роднини,
Но те избягват да се снимат с тях,
Представят се за някакви богини,
Далеч от всеки първороден грях.

Летенето започва със пълзене
Непоетично е, но няма как...
Така са много твари сътворени
незайно от приятел или враг.

И независимо от класа или раса
То и за доста хора се отнася.

2086.

Събраха ги от близките села
Във връзка с плановото изстребление
С претенция, че техните тела
Заплашвали доброто управление.

Казаха им, че от Народен съд
Във името на висша демокрация,
За да не могат вече да грешат,
Осъдени са на *декапитация**.

И всичко свърши за около час,
Отделно слагаха глави и трупове,
А после пред свещен иконостас
Събираха ги в подредени купове.

Момичето за обща изненада
Остана със главата белобрада.

* *Декapитация*/лат./ – обезглавяване.

2087.

*Човек, който желае да действа, следвайки
изцяло добродетелта, скоро бива сполятан
от разруха (Н. Макиевели, "Князът")*

Без добродетели властта е силна,
Със тях тя няма как да не загине,
Направената справка е обилна
Със примери от хиляди години.

За някой добродетелен владетел,
Разправят, че народите мечтаят,
Но който сладостта му е усетил,
Се моли да го вземе бързо раят.

И тази тъжна правда се отнася
Не само за владетели с корона,
Но и за цялата бездушна маса,
Която е възседнала Закона.

Как да преборим Злото? – Срам не срам,
Ще си призная честно, че не знам.

2088.

Когато себе си изобразява,
Той влага героически черти
И с тях прекрасен образ пресъздава,
Дори крилца му слага – да лети!

В измисления образ той се взира,
Описва го, разказва го на глас,
А в него избирателят намира
Достоен кандидат за всяка власт.

Народът с обич се самоизлъгва,
Водачът нещо че ще промени
И подир него за Голгота тръгва
С надежда за щастливи бъднини.

А неминуемото просветление
Настъпва винаги със закъснение.

2089.

*Доц. Бибина и компания: В България
не е имало турско робство.*

И самолюбие и родолюбие
Са част от всекидневния живот,
С едното някой нацията скубе я,
А другото - за простия народ.

Едно на друго те са допълнение –
Въпросните заветни начала,
Кое е с първостепенно значение
Решава се по бойните поля.

От родолюбието безпаричие
Се ражда в неограничен размер,
От самолюбието – ред отличия
И изгледи да станеш премиер.

Във този смисъл е добро удобство
Да казваме, че няма турско робство.

2090.

Нещата получавани безплатно,
Защо непрекословно намаляват?
Дори небето синьо необятно
Държавите купуват и продават.

А пясъкът, през векове събиран,
Е стока край морето на пазара
И всеки извор днес е окупиран
При собственическата надпревара.

И да се диша тука става трудно,
Когато лудост властника обхваща
И той не вижда вече нищо чудно
За въздуха му също да се плаща.

Ако от Бог Земята е проклета,
Ще търсим непрокълнатата планета.

2091.

Две чудеса на робството във здрача
Се открояват точно през годините -
Спокойната жестокост на палача
И равнодушието на невинните.

Осигуряват те властта със сила
И робството със здрава продължителност,
А името на Свободата мила
Навред да се посреща с подозрителност.

С каквото и да храним оптимизма,
Доказва ни всеобщата История,
За робства от вида на комунизма
Не липсват времена и територия.

Но ние се надяваме на смяна
Единствено, защото е желана.

2092.

*Томас Мор е обезглавен
в Лондон на 6 юли 1536 г.*

Просвета е излъчвал Томас Мор,
А неговата прелестна “Утопия”,
Макар и винаги обект на спор,
Все още се печата в много копия.

И този до пресита умен мъж,
Обкичен с висша сила и влияние,
Отказва се от всичко изведнъж
Заради кралско прелюбодеяние. (?!)

А кралят дадения му съвет
Приема като нагла провокация,
И Мор загива по канален ред
За назидание на цяла нация.

Пожертва си главата на дръвника
За цел, която смятал за велика.

2093.

Abscheulicher! Wo eilst du...
(L. v. Bethoven, "Fidelio")

За титлата се смята, че е премия -
Научни постижения, че чества,
Но в нашето прокълнато съвремие
Заслуги тя не чества, а *замества*.

Какво ли да напишат в некролозите
На някакъв негодник във ковчега,
Професор станал сред политолозите? -
Без срам поставят "Скъпи наш колега..."

А той безплоден бе като катърите
И нивга не измисли нещо свое,
На Партията сече със сатърите
И юдски сочеше "Хванете тоя!"

Но гробът е готов по всяко време
Един червен професор да приеме.

2094.

Полезно е народната милиция
Да се очовечава чрез петиция,

Смелчаците подписват се на листа
И съвестта им мигом става чиста,

Но униформените им приятели
Не са от най-грамотните читатели,

От текста на човека за правата
Те взимат списък само с имената

На хората, които във участъка
Ще отговарят за “фашистка свастика”,

Там всякакви измислици признават,
Защото ги научно изтезават.

С проведената смела операция
Приключва алената демокрация.

2095.

Един луд правдата не ще прозре,
Ала нещата стават страшно трудни
И няма кой бедите ни да спре
Ако човечеството цяло лудне...

Това се случва вече неведнъж
И загубите са неизброими,
А поводът е все един и същ –
За справедливост и за честно име.

Но лудостта, наречена война,
Е със хилядолетна диагноза –
От сблъсък нявга между племена
Тя стана за планетата угроза.

Защото всичко в нея злополучно
Представително е и е научно.

2096.

Многострадалното човешко тяло
Е също както в Пещерния век,
Но днес човечеството е успяло
Да го представи като *нов* човек.

Той обяви се за богоподобен
И подари на Бога своя лик,
Но от надежди празни е заробен
И от измамата, че е велик.

На Времето във мрачните подмоли
Пося не малко ценни семена,
За мир без отдих ден и нощ се моли,
А жъне само скърби и война.

Страхува се да си признае честно
Убийството му, че е все по-лесно.

2097.

Защо ли със такава страшна мощ
Невинността убиеца привлича?
Той дебне я с револвер или с нож
И я застрелва или я посича.

От масови кланета на деца
До масово изгаряне на клади
Убиец вихри се със сто лица
И никого не иска да пощади.

Кой може жертвата да защити?
Властта я възприема с неприязън,
За други цели правдата пести...
Невинният е с кървав знак белязан.

Светът се е научил да привиква
И на подобни драми не откликва.

2098.

Човекът е на спирката “Земя”
За някакво космично мигновение,
Но той се чувства като у дома
И слага надпис “Собствено владение”.

Вселената го гледа с присмех лек,
Не го удостоява със внимание,
За нея той е слаб и тъй далек
В галактика с неясни очертания!

Но той упорства с частнически бяс
Да начертава почвата със граници
И Вечността разгражда част по част
За себе си и своите избранници.

Най-странно е как може със войни
Да пълни кратките си съдбини.

2099.

Задълго бяхме с този свят приятели,
Но станахме заклетии врагове
Откакто негови законодатели
Не са човеци, а са зверове,

Откакто нявгашните добродетели
Са тежест за безумния живот,
Във който безпросветните владетели
Държат поробения си народ.

Възвеличаването на незнание
Не се римува с моя идеал
И другаде ще търся аз призвание
За миналото без да ме е жал.

Дали Отвъдното е само мит
До днес все още е въпрос открит.